

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Tdo/19/2021                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8719010425                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 11.05.2021                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Dana Wänkeová            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2021:8719010425.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovarsyho v trestnej veci proti obvinenému M. V. pre obzvlášť závažný zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 11. mája 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného M. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. februára 2020, sp. zn. 2To/16/2019, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. V. odmieta.

### Odôvodnenie

Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 11. novembra 2019, sp. zn. 6T/49/2019, uznal obvineného M. V. vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby, najneskôr od novembra 2018 až do 15. februára 2019 si zadovážoval od doposiaľ nestotožnenej osoby v Podunajských Biskupiciach v časových intervaloch cca trikrát do mesiaca psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 v znení zákona č. 13/2004 Z. z. zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pervitín osobne dopravil do mesta Poprad, rozdelil na menšie časti „nadávkoval“ a predával na rôznych miestach v Poprade stálemu okruhu svojich odberateľov za sumu cca 100 eur za jeden gram pervitínu, pričom dňa 15. februára 2019 prechovával v análnom otvore bielu plastovú tubu, v ktorej sa nachádzalo 34,77 g kryštalickej s obsahom metamfetamínu zodpovedajúcom minimálne 263 bežným jednotlivým dávkam drogy schopných ovplyvniť psychiku užívateľa s obsahom minimálne 10 mg metamfetamínu, hoci bol 21. augusta 2018 právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 5T/98/2018, za zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. b), písm. c), písm. d) Trestného zákona spáchaného formou účastiťva podľa § 21 Trestného zákona, na základe ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody podmienene na dobu tri roky so skúšobnou dobou v trvaní dva roky šesť mesiacov do

21. februára 2021.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Súčasne mu okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí (1 ks mobilného telefónu čiernej farby s označením Myphone, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, spolu so SIM kartou Tesco mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXX; 1 ks mobilného telefónu čiernej farby značky Samsung, IMEI: 358952/XX/4911737/4, spolu so SIM kartou Tesco mobile č. XXXXXXXXXXXXXXXX a SIM kartou O2 č. XXXXXXXXXXXXXXXX a micro SD kartou 32 GB zn. SAN Disk Ultra č. XXXXZVFVXXUX). Zároveň mu podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na dva roky.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 12. februára 2020, sp. zn. 2To/16/2019, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 15. júla 2020 a jeho obhajcovi 17. júla 2020, podal priamo obvinený 13. mája 2020 dovolanie, ktoré následne 1. decembra 2020 doplnil prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu. V podanom dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku [aj keď v dovolaní nesprávne uviedol dvakrát dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku - str.3 dovolania - ide o zrejmu nesprávnosť].

Dovolacie dôvody sú podľa obvineného splnené tým, že rozhodnutie súdu o jeho vine je založené najmä na výsledkoch prehliadky tela (Nemocnica Poprad), výpovedi svedkov MUDr. C. a MUDr. B., znaleckých posudkoch a expertíznych skúmaníach zaistených vecí. Ďalej uviedol, že už počas konania poukazoval a namietal, že na fotodokumentácii z 15. februára 2019 pod ev. č. 9-18-81/2019, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu, nie je on. Dodal, že táto skutočnosť sa dá jednoducho overiť pretože má tetovanie. Obvinený pokračoval, že na danú skutočnosť poukazoval počas konania na okresnom súde ako ja pri podanom odvolaní na krajskom súde, pričom oba sudy jeho návrhy na doplnenie dokazovania (prehliadku tela) odmietli. Obvinený je toho názoru, že v konaní ako aj pri jeho zadržaní bolo viacero dôkazov vykonaných nezákonným spôsobom (osobná prehliadka) ako aj ďalšie zabezpečovanie dôkazov (lekárske správy).

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a zrušil rozsudok okresného súdu a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súde, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného konštatoval, že neboli zistené také okolnosti, ktoré by zakladali niektorý z dovolacích dôvodov v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Vo vzťahu k v dovolaní poukázanej skutočnosti, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, pričom dôvodom malo byť nevykonanie všetkých potrebných dôkazov, ktoré by mohli prispieť k objasneniu skutku, prokurátor odkázal na znenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku a uviedol, že zásada voľného hodnotenia dôkazov upravuje práve procesnú samostatnosť a nezávislosť súdov pri rozhodovaní, a teda analogicky v konaní pred súdom nemožno považovať nevykonanie dôkazu navrhovaného stranou za vadu konania spočívajúcu v nedostatku, pokiaľ ide o náležité zistenie skutkového stavu. V týchto intenciách konštatoval, že v danom konaní bolo dokazovanie vykonané kvantitatívne aj kvalitatívne v dostatočnom rozsahu, teda v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie vo veci. S hodnotením súdu sa v tomto smere prokurátor stotožnil, pričom poukázal na to, že hodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti bez akýchkoľvek pochybností potvrdzujú závery premietnuté v enunciiate rozhodnutí a naopak vylučujú obranu obvineného, ktorú opakovane uvádza aj v tomto dovolaní.

Z dôvodu absencie dôvodu dovolania podľa § 371 Trestného poriadku prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol. V prípade nariadenia verejného zasadnutia vo veci navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie zamietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným M. V. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že súd

a orgány činné v trestnom konaní môžu brať do úvahy len dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku treba podľa judikatúry považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (primerane pozri R 38/2003-I, ZSP 74/2006).

Zároveň netreba opomenúť aj § 119 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého strana môže dôkaz obstať alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže. Predmetná činnosť náleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu.

Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje (R 52/2013-III), že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 16/2013-I).

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený v rámci dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné

právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože ako už bolo vyššie uvedené určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že súdy prvého a druhého stupňa nesprávne posúdili jeho konanie, keď ho právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že obvinený počas celého dokazovania v konaní pred súdom využil svoje právo a odmietol vypovedať a len reagoval na vyvíjajúci sa obsah dokazovania a na druhej strane trvalo ignoroval v súlade s procesným predpisom produkované dôkazy.

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutie krajského súdu (str. 5-12), v ktorom sa stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý nepovažoval za účelné z hľadiska dôkaznej hodnoty navrhnutého dôkazu (návrh obvineného vykonať obhliadku celého tela obvineného vrátane fotodokumentácie), pre ustálenie skutkových okolností vyhovieť tomuto návrhu, keďže by bolo bez významu zistenie, že v ktorej časti stehna má obvinený tetovanie, keďže táto skutočnosť vyplynula aj zo správy ním predloženej z vykonanej vstupnej prehliadky pri dodaní do výkonu väzby a teda, že mal mať na tele tetovanie. Rovnako sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, že dôkazy tak ako boli vykonané súdom prvého stupňa viedli k záveru, že skutok, ktorý je popísaný vo výrokovej vete rozsudku, sa stal, tento skutok je trestným činom a jeho páchatelom je obvinený. Možno teda dodať, že konanie obvineného súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky obvineného týkajúce sa prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného M. V. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.